

že její matka postupuje žalované 150.000 Kč z nejvyššího podání stvrzujíc přijetí valuty od ní, ale ve skutečnosti že se tento postup stal již v květnu 1930, kdy se matka žalované zavázala žalované a jejímu (t. j. žalované) manželu vyplatiti věno 150.000 Kč a žalovaná jí dala na to kvitanci. Nižší soudy uznaly podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Pro řešení otázek, zda a v jakém rozsahu jest účinná povinnost k dotaci dcery, je rozhodným den jejího sňatku. Pozdější zhoršení poměrů osoby k dotaci povinné škodí dceři potud, pokud ohrožuje existenci povinného, který své povinnosti ještě nedostál. Nárok na dotaci vzniká teprve v den dceřina sňatku a před tímto dnem nemá dcera ani nárok na zajištění povinnosti k dotaci (Krasnopolski-Kafka, Oester. Familienrecht, str. 158—160, Klang, Komentář k § 1220 IV. a rozh. čís. 9380 a 10416 Sb. n. s.). Podle toho neměla žalovaná před 22. srpnem 1931, t. j. dnem sňatku, za svou matkou Emilií B. pohledávky, totiž nároku na věno, a existence po případě rozsah této pohledávky se určují podle majetkových poměrů matky k tomuto dni, při čemž pozdější zhoršení těchto poměrů jde na vrub žalované, pokud jí věno skutečně ještě poskytnuto nebylo. Z ustanovení § 1221 obč. zák. plyne, že Emilie B. podle stavu svého jmění ze dne 22. srpna 1931 po případě 2. května 1932, kdy neměla žádného majetku mimo naději na hyperochu, nebyla vůbec povinna žalované dáti nějaké věno, když mezi stranami není sporu o tom, že pohledávky žalobcovy za B. v den dotace, t. j. 2. května 1932, již existovaly, a když tento její dluh převyšoval čistou hyperochu, jediný to její majetek. Nebyl proto žalovanou tvrzený dotační slib Emilie B. z doby před sňatkem, i kdyby se byl skutečně stal, pravotvorný a závazný, a nebyly by ani tento slib, ani dotace postupem části hyperochy ze dne 2. května 1932 vykonány k splnění zákonného závazku, takže žalobce jest podle § 4 čís. 1 odp. ř. oprávněn odporovati postupní smlouvě jako bezplatnému opatření dlužnice, ať již bylo provedeno k splnění toho slibu či pod rouškou splnění zákonné povinnosti k dotaci. Podotýká se, že žalovaná ani netvrdila, že by při slibu po případě při cessi šlo snad o obvyklý příležitostný dar nebo věnování v přiměřené výši k účelům obecně prospěšným nebo kterým by bylo vyhověno mravním závazkům neb ohledům slušnosti. Kdyby spor mezi B. a Š. dopadl v její prospěch, pak by tím ovšem byl její majetkový stav zlepšen i s účinkem nazpět k dni sňatku žalované, pak by však žalovaná mohla také spornou cessi beze všeho realizovati. S tohoto hlediska je žaloba důvodná.

Čís. 15496.

Nedostatečnost přihlášky k rozvrhovému roku, nebyla-li v ní uvedena výše úroků, přichází-li pro přihlášenou pohledávky v úvahu ustanovení vládní vyhlášky z 12. dubna 1933 čís. 59 Sb. z. a n.

Ke kampeličkám ve smyslu § 8 čís. 3 cit. vládní vyhlášky náleží též společenstva s ručením obmezeným.

(Rozh. ze dne 15. října 1936, R I 757/36.)

Vymáhající věřitel přihlásil k rozvrhovému roku zbytek jistiny ve výši 26.128 Kč a tři splátky po 1.500 Kč s příslušnými úroky uváděje, že v těchto splátkách jsou obsaženy rovněž platby na kapitál i úroky. Nižší soudy nepřikázaly vymáhajícímu věřiteli na přihlášené splátky nic jsouce toho mínění, že přihláška v této části jest nejasná a nedostatečná.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

Důvody:

Správně pokládaly nižší soudy přihlášku za nejasnou a nedostatečnou, neboť souhrn přihlášených částek (26.128 Kč a 4.500 Kč) převyšuje kapitál ve výši 30.000 Kč, jenž byl zástavním právem na vydražené nemovitosti zajištěn. Výši úroků obsažených v přihlášených splátkách slušelo však uvést i proto, že vládní vyhláškou ze dne 12. dubna 1933 čís. 59 Sb. z. a n. zde v úvahu přicházející bylo zakázáno (§§ 2, odst. 2 a 3, odst. 2), aby zásady tam vyslovené byly jakýmkoliv způsobem obcházeny. Bylo by proto bývalo na vymáhajícím věřiteli, aby hledě na platné předpisy upravil svou přihlášku tak, aby z ní bylo seznati vše, čeho bylo k posouzení důvodnosti přihlášeného nároku zapotřebí (§§ 210 a 214 ex. ř.). Ježto se tak nestalo, nemohlo mu nic na tyto splátky s úroky býti přikázáno (srov. i rozh. čís. 5962 Sb. n. s.). Pokud však jde o výši úroků a úroků z prodlení, příslušejících dovolacímu rekurentovi z přikázané částky 26.128 Kč podle vládní vyhlášky ze dne 12. dubna 1933 čís. 59 Sb. z. a n., použil rekursní soud sazby stanovené v tabulce 12 (příl. B) c) k uvedené vládní vyhlášce) ze zápůjček a úvěrů u kampeliček, odst. D, uznáváje, že sazba podle odstavce A (platné pro dlouhodobý hypoteční úvěr v zákonné jistotě) zde nepřichází v úvahu. Dovolací rekurent namítá proti stanovisku rekursního soudu toliko, že použití oddílu 1., tabulky 12 (platného pro kampeličky) jest vyloučeno proto, že kampeličkami lze prý rozuměti pouze úvěrní společenstva s ručením neobmezeným, nikoliv i s ručením obmezeným, k nimž náleží vymáhající věřitel. Tento jedině uplatňovaný důvod však neobstojí. V § 8 č. 3 cit. vl. vyhlášky jest výslovně stanoveno, že výrazem »kampeličky« použitým v čl. II. a v příloze oné vládní vyhlášky jest rozuměti úvěrní společenstva (družstva) ve smyslu § 2, odst. 1 písm. b) zákona č. 239/24 Sb. z. a n. ve znění čl. XIV. zákona č. 54/32 Sb. z. a n., pokud zároveň vyhovují podmínkám zákona č. 91/89 ř. z. K úvěrním společenstvům, o nichž pojednává § 2, odst. 1 písm. b) zákona č. 239/24 Sb. z. a n. ve znění čl. XIV. zák. č. 54/32 Sb. z. a n., náleží však mezi jinými i společenstva, která podle svých stanov provo-

zují výlučně neb z převážné části úvěrní obchody, zřízená podle zákona o výdělkových a hospodářských společenstvech ze dne 9. dubna 1873 č. 70 ř. z., a to za podmínek odst. 2 a 3, jednajících výslovně také o společenstvech s ručením neobmezeným. Z toho je patrné, že obmezení ručení není rozhodným pro otázku, zda úvěrní společenstva ve smyslu vl. vyhlášky č. 59/33 Sb. z. a n. patří ke kampeličkám.

Čís. 15497.

K čl. 131 obch. zák.

Exekuční zástavní právo nabyté na nároku povinného jako veřejného společníka na vydání likvidačního podílu se vztahuje také na jeho peněžní hodnotu stanovenou nálezem rozhodčích.

(Rozh. ze dne 15. října 1936, R I 1071/36.)

Podle usnesení okresního soudu bylo zabaveno právo povinného Václava G-a na vydání podílu příslušejícího mu jako veřejnému společníku proti společnosti M., a to nejprve exekucí zajišťovací, jež byla změněna v exekuci k vydobytí. Novým usnesením okresního soudu byla pak povolena vymáhající věřitelce exekuce příkázáním pohledávky v mezích zabaveného společenského podílu ve výši určené výrokem rozhodčího soudu. Tuto exekuci rekursní soud nepovolil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Vymáhající věřitelka odporuje napadenému usnesení, jímž byl na její návrh na příkázání k vybrání pohledávky příslušející povinnému proti firmě M. a spol. v mezích zabaveného podílu zamítnut, pro nezákonnost, leč činí tak neprávem, poněvadž tento návrh byl zbytečný. Nelze ovšem souhlasiti s názorem rekursního soudu, pokud v souzeném případě rozlišuje zabavení nároku na podíl povinného na jmění společenském od zabavení pohledávky zjištěné nálezem rozhodčích a pokud pro nedostatek zabavení této pohledávky zamítl návrh na příkázání k vybrání. Bylať předmětem zajišťovací exekuce a též exekuce uhrazovací, majetková práva povinného, která mu měla připadnouti při eventuálním zrušení obchodní společnosti M. a spol., tedy t. zv. likvidační podíl čili pohledanost (Guthaben), jak má na mysli čl. 126 obch. zák., a byl pro vymáhající věřitelku zabaven ve smyslu § 331 ex. ř. nárok povinného na tuto pohledanost. Podle čl. 131 obch. zák. musí se odpadnuvší nebo vyloučený společník spokojiti s vydáním svého podílu na společenském jmění v peněžité sumě hodnotu jeho vyjadřující. Výše tohoto likvidačního podílu — pohledanosti — byla nálezem rozhodčích stanovena určitou částkou. Dle toho je pohledanost takto rozhodčími zjištěná a vyčíslená určitou částkou věcně totožná se zabaveným náro-